Světlo

David Tonzar

Co světlem je v tom životě tak prázdném,
kdy den za dnem se jen tak vleče,
když Bůh je, my vše s ním zvládnem?!,
bo život nám jen tak…si lehce uteče?!

Teď sedíme tu všichni kolem,
a každý máme starosti,
a hledáme, co zbývá…honem,
„to“ dodělat…a pak…sladkosti…

Co „sladkostí“ je, v tom běhu žití,
co rozkoš, touhu přináší?,
však stačí nám to, jsme tím sytí?,
když zloba radost odnáší…

Tu zlobu máme také v sobě,
a světlo pomalu se tratí,
a stojíme tu v krásné róbě,
vždyť podvádět se vyplatí…

A přesto lépe chceme žíti,
a milovat své bližní cele,
a chceme také přestat klíti,
a oddat se světlu, ať tma nás nesemele.

Tak jdeme životem…snad každý,
a někdo věří v Pána Boha,
ač unaveni, že se vraždí,
my chceme změnit všechna slova.

Úkol nelehký před námi stojí,
že člověk spásu má a bez výhrad,
tak oblecme se do výzbrojí,
a jděme kázat na Pražský hrad.

A v kázání si dejme čas,
na překonání všeho zlého,
vždyť víme, že zas přijde jas,
našeho Pána, Krista…mého!

A proto volám do všech stran,
změňme se sami a ostatní už nechme,
kdo změní svět…když né já sám?!,
to řekněme si každý…VĚŘME!!!

Věřme, že Slunce zase vyjde,
když chmury každodenní nás jen tíží,
a všechno těžké jednou přejde,
ač smutek se jen kradmo plíží.

Tak podruhé vám vstaňme říkám,
a odhoďme ty těžkosti,
jak Fénix z popela tu vzlítám,
a odhaluji naše možnosti?!?

A snad pro mnohé naivní jsem stále,
že ještě světlo vidím zářit,
já přesto budu volat dále,
a vesele se všude tvářit!!!

Ať škarohlídi vztek jen mají,
však oni šanci dostanou,
my radujme se, že ledy tají,
a jděme úzkou temnou branou.

Ta těžká je a někdy ke dnu vede,
však padnout na zem nemůžem,
vždyť my jsme Světlonoši cele,
tak volám všude…to není SEN!

Tak jeden každý pomalu teď vstaňme,
a vztyčme se před Jeho pohledem,
a domů dneska lehce pojďme,
vždyť my jsme světla, před nimiž bledne ZEM!